

Fără rost...

Carmen B

O nouă zi apare-n geam
Și este clar că-i dimineață,
Iar el, poetul stă gandind...
La viață.
Să-nceapă el acum să scrie?
Mai are oare-acum vreun rost
Să scrie-o nouă epopee
Din tot ce-a fost?
Incepe-ntr-un tarziu povestea
Unui bătran ce-abia mergea
Pe-un drum pustiu, pe timp de noapte,
Pe calea sa...
E frant bătranul din poveste,
Iar autorul supărat
Ii strigă parcă-n ghilimele:
"Cazi la pământ, bătran stricat".
Și el căzu...
Puterea parcă i se scurse,
Iar inima abia că-i bate
Și palmele bătătorite
Strangeau ușor iarba uscată.
Se duce...se stinge-n fiecare clipă,
O carte Sfântă-i cade din manta,
Abia c-o vede și șoptește:
"Doamne, ia-mă în Impărăția Ta".
N-avea nimic în lumea asta,
N-avea copii, n-avea nici casă,
Era doar el, nimic mai mult
Și chiar puterea lui îl lasă.
Ii strigă-ntr-un tarziu poetul:
"Să nu cumva să mori, bătrane
Căci viața ta e-n mintea mea
Și de tu mori, ce-mi mai rămâne?"
Nu apucă însă să asculte
Cuvintele acelea ne-nțelese;
Inchise ochii și muri
În ierburile dese.
"Iar m-ai trădat, bătrane!"
Strigă poetul cu putere;
"Ce pot să fac să te renasc,
Bătran stricat...plin de durere?"
S-a dus povestea începută,
S-a dus creația de o viață,

POEZII ONLINE

Până și eroii-mi mor
De dimineață...